

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 704/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 a jej uznesením zo 4. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej

len „sťažovateľka), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresnej prokuratúry Námestovo (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 a jej uznesením zo 4. augusta 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne, odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru Námestovo (ďalej len „obvodné oddelenie Policajného zboru“) pod ČVS: ORP-312/NO-DK-2017 z 20. júna 2017 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

3. Proti tomuto rozhodnutiu obvodného oddelenia Policajného zboru podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 241/17/5507-7 zo 4. augusta 2017 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nie dôvodnú.

4. Sťažovateľka je presvedčená, že okresná prokuratúra svojím postupom a uvedeným rozhodnutím zasiahla do jej označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom.

5. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry zo 4. augusta 2017 považuje za „za nezákonné, zjavne neodôvodnené, neprímerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce jej

argumenty, ani okolnosti v predmetnej veci. Uvedené ustanovenie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Uvedené uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci nakoľko prokurátor sa nedostatočne vysporiadal s námietkami. Napádané uznesenie je príliš formalistické.“

6. Za vážne pochybenie okresnej prokuratúry sťažovateľka považuje *„nedostatočné zistenie skutkového stavu a následne vyvodený právny záver, ktorý extrémne inkonzistentný. V predmetnom trestnom konaní... poukazovala aj na skutočnosť, že znalec vypracoval nepravdivý znalecký posudok, pretože podhodnotil cenu nehnuteľnosti... Prokurátor v rozhodnutí uviedol, že vo veci nie je podozrenie zo spáchania navrhovateľkou označeného trestného činu (§ 347 Trestného zákona) a to aj napriek tomu, že nezabezpečil predmetný znalecký posudok a ani nevypočul znalca. Vypočuť znalca... navrhla vykonať ako dôkaz.“*

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Námestovo a jej uznesením, sp. zn. 1 Pn 241/17/5507-7 z 04. augusta 2017 porušené boli.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Námestovo, sp. zn. 1 Pn 241/17/5507-7 z 04. augusta 2017 a vec vracia Okresnej prokuratúre Námestovo na ďalšie konanie.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením č. k. 1 Pn 241/17/5507-7 zo 4. augusta 2017, ku ktorému malo dôjsť nezákonnosťou, neodôvodnenosťou, neprimeranou prísnosťou a nevyváženosťou napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry, ktoré nezohľadňuje argumenty sťažovateľky a ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

17. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 a jej uznesením zo 4. augusta 2017

19. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím okresnej prokuratúry ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na to, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je aj jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v danom prípade orgánu prokuratúry) zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa/ky vyhověli v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho/jej predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Ústavný súd opakovane judikoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06). Ústavný súd zároveň pripomína, že ani zo žiadneho z ustanovení Trestného poriadku, ani zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania proti konkrétnej osobe.

20. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11.

2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESĽP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmirek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESĽP z 21. 9. 2004, bod 48].

21. V tejto súvislosti ústavný súd tiež poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľ'a trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

22. Okresná prokuratúra v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 1 Pn 241/17/5507-7 zo 4. augusta 2017 v relevantnej časti uviedla:

„... v predmetnej veci nie je podozrenie zo spáchania prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a ani trestného činu označeného sťažovateľkou v jej sťažnosti, opodstatnené nakoľko neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu a to tak po subjektívnej, ako aj objektívnej stránke. Z... vyšetrovacieho spisu vyplýva, že tak [redacted] [redacted] ako aj spoločnosť [redacted] [redacted] postupovali v zmysle zákonných ustanovení o výkone záložného práva a výkone dobrovoľnej dražby. V uvedenej veci došlo k uzavretiu úverovej zmluvy medzi [redacted] a [redacted]... a to úverovou zmluvou... podpísanou obidvoma stranami... 05. 08. 2017, kde z listinných podkladov... je zrejmé, že [redacted] [redacted] tento poskytnutý úver riadne nesplácala, preto spoločnosť [redacted]... pristúpila k výkonu záložného práva prostredníctvom zmluvy so spoločnosťou [redacted] [redacted]... zo dňa 11. 01. 2017 o výkone dobrovoľnej dražby. Spoločnosť [redacted]... teda vykonávala výkon dobrovoľnej dražby na základe návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby

navrhovateľom... v súlade s uzatvorenou zmluvou o vykonaní dobrovoľnej dražby zo dňa 11. 01. 2017, kde ohliadka predmetu dražby bola vykonaná v súlade s § 13 zákona o dobrovoľnej dražbe č. 527/2002 Z. z. Následne bolo uznesením OS Námestovo č. 2 Csp/15/2017 zo dňa 07. 04. 2017 nariadené neodkladné opatrenie spočívajúce v zdržaní sa výkonu záložného práva a úkonov smerujúcich k realizácii dobrovoľnej dražby, vykonateľné dňom 19. 04. 2017, doručené [REDAKOVANÉ]... dňa 13. 04. 2017 a spoločnosti [REDAKOVANÉ]... dňa 18. 04. 2017, kde po ich doručení toto rozhodnutie Okresného súdu plne rešpektujú a nepokračujú vo výkone záložného práva a vo výkone dobrovoľnej dražby, až do rozhodnutia vo veci samej. Tu je potrebné uviesť, že dobrovoľná dražba je jedným zo spôsobov výkonu záložného práva. V praxi je tento nástroj často využívaný najmä z dôvodu presunu zodpovednosti za výkon záložného práva zo záložného veriteľa na tretiu osobu - dražobníka. V prípade, ak boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách alebo ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, môže osoba, ktorá tvrdí, že bola na svojich právach dotknutá, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Ak má vlastník nehnuteľnosti výhrady k znaleckému posudku, musí do desiatich dní od jeho doručenia zniesť u dražobníka námietku. Dražobník je povinný sa so vznesenými námietkami vysporiadať, a to písomne. Môže tiež žiadať o vyhotovenie znaleckého posudku od iného znalca. Dražobník musí zabezpečiť nový posudok do 30 dní. Taktiež podľa zákona o dobrovoľných dražbách je dražobník povinný umožniť nazretie do písomností súvisiacich s dražbou navrhovateľovi dražby, vlastníkovi predmetu dražby, dlžníkovi a účastníkovi dražby, kde má možnosť sa oboznámiť s vynaloženými nákladmi dražby. Na základe uvedeného sa teda jedná o civilný spor, ktorý je potrebné riešiť prostriedkami civilného práva. Záverom teda uvádzam, že právny poriadok ako taký, aj keď vnútorne diferencovaný, tvorí jednotu a ako s takým je potrebné zaobchádzať pri aplikácii jednotlivých ustanovení a inštitútov, preto pokiaľ ide o naplnenie všetkých znakov trestného činu podvodu, nemôže byť ignorovaná aj iná (civilná) ako trestnoprávna stránka veci. V takýchto prípadoch je dôležité zohľadňovať mimotrestné právne normy a skutočnosť, že posudzovaný prípad sa môže dotýkať zmluvných vzťahov medzi subjektmi súkromného práva a následkov, ktoré z nich plynú. Trestné právo a trestná kvalifikácia určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, ako trestného činu je potrebné považovať za ultima ratio, teda za krajný prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský, t. j. z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade však nemôže slúžiť ako prostriedok

nahradzujúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva, ktorým má súdna moc alebo sám jednotlivec poskytovať ochranu. Je však neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana prevažne celospoločenských hodnôt, nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromnoprávnej sfére.

Ďalej som z úradnej povinnosti skúmal, či oznamované skutočnosti nezakladajú podozrenie zo spáchania niektorého iného z trestných činov, uvedených v osobitnej časti trestného zákona, takúto skutočnosť som však nezistil.

Týmto rozhodnutím nie je dotknuté právo [REDAKOVANÉ] domáhať sa eventuálnej nápravy v rámci civilného súdneho procesu. Uvedené rozhodnutie teda nebráni tomu, aby si [REDAKOVANÉ] v rámci civilného súdneho procesu na príslušnom súde uplatnila svoje práva civilnou žalobou, ak má za to, že došlo k ich porušeniu, čo už aj sťažovateľka učinila.“

23. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (pozri čl. 124 ústavy). Cieľom uplatňovania právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrane práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

24. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní (teda aj okresnej prokuratúry) nebolo vyhovené jej trestnému oznámeniu, a teda nedošlo k začatiu trestného stíhania za sťažovateľkou v trestnom oznámení opísaný skutok, pritom rozhodnutie okresnej prokuratúry považuje za formalistické, nezákonné, neodôvodnené a nezohľadňujúce jej argumenty.

25. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, sťažnosťou sťažovateľky sa proti uzneseniu obvodného oddelenia Policajného zboru z 20. júna 2017 zaoberala a na všetky pre konečné rozhodnutie relevantné skutkové a právne otázky dala presvedčivé odpovede. Po oboznámení skutkových okolností vyplývajúcich zo spisového materiálu okresná prokuratúra jasne uviedla, prečo nebolo možné sťažovateľkou v trestnom oznámení opísaný skutok kvalifikovať ako trestný čin. Nedovoľovala to absencia znakov skutkovej podstaty nielen sťažovateľkou označeného, ale ani žiadneho iného trestného činu obsiahnutého Trestným zákonom. Okresná prokuratúra presvedčivo odôvodnila svoj právny záver, že sťažovateľkou uplatňovaná ochrana jej práv spadá do občianskoprávnej roviny, a teda využitie prostriedkov trestného práva v danej veci neprichádzalo do úvahy. Navyše, okresná prokuratúra sťažovateľku dostatočne „inštruovala“, ako sa ochrany svojich práv (a to aj vo vzťahu k podľa jej slov nepravdivému znaleckému posudku) mala a mohla domáhať v zmysle jej dostupných právnych inštitútov civilnej povahy, teda „mimotrestnou“ cestou.

26. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry nemožno hodnotiť ako ústavne nekonformné. Výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení okresnou prokuratúrou je potrebné považovať za súladné s ich znením, zmyslom a účelom. Odôvodnenie rozhodnutia reflektuje jeho výrok, je logické, založené na racionálnych úvahách, bez vnútorných rozporov. Zo strany ústavného súdu si teda napadnuté uznesenie nevyžaduje žiadnu korekciu.

27. Možno konštatovať, že okresná prokuratúra si splnila povinnosť vyplývajúcu jej z ústavnoprávneho príkazu postupovať a rozhodnúť vo veci pri súčasnom zachovaní a rešpektovaní základných práv a slobôd sťažovateľky.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresnej prokuratúry nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresnej prokuratúry svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov orgánov verejnej moci, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor okresnej prokuratúry iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad okresnou prokuratúrou takéto nedostatky nevykazuje.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresnej prokuratúry, ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa tento článok dohovoru vôbec nestal aplikovateľným, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a [pozri *Duchoňová proti Českej republike*, rozhodnutie, 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1].

30. V danom prípade bolo trestné oznámenie sťažovateľky odmietnuté, a teda k začatiu trestného stíhania nedošlo. Takéto procesné štádium ukončenia veci sťažovateľky vylučuje možnosť jej nároku profitovať z čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže k začatiu konania o jej nároku v rámci občianskoprávnej vetvy čl. 6 ods. 1 dohovoru ešte nemohlo dôjsť.

31. Ak sťažovateľka vo svojej argumentácii k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na jej vec poukazuje na rozhodnutia ESLP ako rozhodnutie „*Krumpel a Krumpelová v. Slovakia, Application no. 56195/00, § 3541*“ a „*Javor and Javorová v. Slovakia, Application no. 42360/10, § 4748; ESLP Loveček and Others v. Slovakia, Application no. 11301/03, §51-52*“, potom ústavný súd poznamenáva, že ani z uvedených rozhodnutí nevyplýva bezpodmienečné právo osoby dať trestne stíhať inú osobu. Zo sťažovateľkou označených rozhodnutí ESLP naopak vyplýva, že aplikovateľnosť tohto ustanovenia dohovoru je podmienená existenciou adhézneho konania, teda konania,

v ktorom sa v rámci trestného konania rozhoduje o občianskoprávných nárokoch, rozhodnutie o ktorých je navyše podmienené samotným výsledkom trestného konania. Inak povedané rozhodnutie o občianskych nárokoch musí byť závislé od rozhodnutia v trestnom merite. Vo veci sťažovateľky o takúto situáciu nešlo.

32. V danej veci je teda vylúčené použitie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. K upozorneniu sťažovateľky na „nedostatočnú transformáciu smernice Európskeho parlamentu a rady 2012/29/EÚ z 25.10.2012, ktorou sa stanovujú minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov... Nemá dostupný účinný prostriedok nápravy, ktorým by mohla preskúmať rozhodnutie o zastavení trestného konania z hľadiska zákonnosti, ktoré by spĺňalo záruky čl. 6 Dohovoru. Predovšetkým nemožnosť preskúmať rozhodnutie prokurátora, ktorý taktiež vykonáva dozor nad postupom polície a následne môže zastaviť trestné konanie (*Ramsahai and Others v. the Netherlands, Application no. 52391/99*), pričom prokurátor ma tak blízky vzťah s policajnou jednotkou.

V súvislosti s predmetnou smernicou sťažovateľka taktiež poukazuje na lehotu 3 dni, počas ktorej musí podať sťažnosť proti uzneseniu policajta, pričom túto lehotu považuje za neprimerane krátku na to, aby sa mohla domáhať preskúmania rozhodnutia. Táto lehota ani nepostačuje na to, aby sa sťažovateľka oboznámila so spisom a podala kvalifikovanú sťažnosť. sťažovateľka taktiež poukazuje na lehotu 3 dni, počas ktorej musí podať sťažnosť proti uzneseniu policajta, pričom túto lehotu považuje za neprimerane krátku na to, aby sa mohla domáhať preskúmania rozhodnutia. Táto lehota ani nepostačuje na to, aby sa sťažovateľka oboznámila so spisom a podala kvalifikovanú sťažnosť.“. Ústavný súd poznamenáva, že uvedené skutočnosti okresná prokuratúra svojím postupom v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 žiadnym spôsobom ovplyvniť nemohla (v opačnom prípade by išlo o jej svojvôľu), a preto ak v tomto konaní vykonávala svoje právomoci v zmysle ustanovení platnej a účinnej právnej úpravy, nijako nemohla ústavne neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv sťažovateľky.

35. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd (a v tomto prípade okresná prokuratúra) nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi, vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 a jej uznesením zo 4. augusta 2017

36. Z formulácie a obsahu sťažnosti vyplýva, že porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva na ochranu majetku (čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) sťažovateľka odvodzuje od skutočnosti, že jej nebola okresnou prokuratúrou poskytnutá primeraná právna ochrana, resp. že konanie o jej veci (trestnom oznámení) nebolo spravodlivé.

37. Pretože ústavný súd nezistil žiaden zásah okresnej prokuratúry či už jej postupom, alebo napadnutým rozhodnutím do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v tomto konaní nemohlo dôjsť ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol konštatovať ani porušenie jej základného práva vlastníť majetok.

38. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 241/17/5507 a jej uznesením zo 4. augusta 2017

39. Z citovaného čl. 13 dohovoru jednoznačne vyplýva, že podmienkou pre vyslovenie jeho porušenia je skutočnosť, že právu priznanému dohovorom, ktoré bolo porušené nebola poskytnutá účinná ochrana na to povolaným orgánom.

40. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť zásahu do sťažovateľkou označeného práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

41. Uvedené bolo dôvodom pre odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

42. Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

43. Z rovnakého dôvodu (odmietnutie sťažnosti ako celku pre jej zjavnú neopodstatnenosť) ústavný súd nepristúpil ani k odstraňovaniu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočívajúcom v absencii právneho zastúpenia sťažovateľky, pretože v jej veci (s prihliadnutím na výsledok konania) išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017